

segítségét fognak nyújtani a lefordított művek kiadására. Csak életrevalóságot kell mutatnunk s a segítség nem fog késni.

A harmadik kellék a tanterem. Erre nyárban a templom felhasználható és télen át a községi iskola. Nagyon óhajtható volna, hogy a lelkész a hét folytán egy-egy órai utasítást adjon azoknak, a kik tanítókul ajánlkoznak. Még csak egy néhány szót befejezésül. Az angol vasárnapi iskolák a szegények számára voltak alapítva. Nemcsak a roppant terjedelmű Londonban, hanem az ország mindenik nagyobbacska városában ezerek meg ezerek voltak és vannak, a kik a hetet a füst és gőzben, megfosztva a szabad levegőtől, a legnehezebb munkával töltik. Ők a társadalmi életről kevés fogalommal birnak, a családi élet örömeit csak távolról ismerik. A nemesszivűek nem nézhették megindulás nélkül, hogy ennyi emberi élet ily nyomtalanul tűnjék el, a nélkül hogy valaha a vallás magasztosságát élvezte volna. Ezért alakították nekik a Vasárnapi iskolákat.

Nekünk is ily czéllal kell kiindulnunk, s a szives olvasó ez értelemben vegye az én észrevételeimet. A mi munkás osztályunk helyzete nem oly terhes, mint a fennebb jelzett, de elégséges arra, hogy komoly megfontolásra adjon okot azoknak, a kiknek gondjára vannak bizva. A veszély különösen akkor kezdődik, midőn az ifju az iskolai kötelezettség alól felszabadul, a midőn megszűnik minden szellemi munkától. A hetet dologgal tölti el s a vasárnapot a hét alatt mellőzött élvek kipótlására használja. A roppant sok kisértésnek nem állhatnak ellent. Az erkölcsi bukás elkerülhetlen. Csak vessünk egy pillantást a viszonyra, a mely a Continens és Anglia ifjuságának erkölcsi állapota között létezik. És jusson eszünkbe, hogy erre a legtöbb alkalmat a vasárnap szolgáltatja!

Kisértstük meg tehát a templomot vonzóvá és érdekessé tenni. Beszéljünk az ifjuhoz oly hangon, a melyből megértheti, hogy sorsa iránt komolyan érdeklődünk. Adjunk nekik tárgyat a miről gondolkozhasznak. Ha még nem vagyunk képesek könyvvel látni el őket, ébreszstük fel a nemes önérzetet és az erkölcsi tisztaság becsülését. De ismételten mondom, erre a dogmák tanítása nem alkalmas.

Én hiszem, hogy a következő zsinaton a rendszeres iskolázás kérdése meg fog vitattatni, de a siker mindig csak a községi buzgóságtól fog függni.

Hosszadalmasságomért bocsánatot kérve mind a tek. Szerkesztő urtól, mind a beccses olvasótól, leveletem azzal zárom be, hogy jelszavunk legyen a nagy költővel: „minden ország támasza, talpköve a tiszta erkölcs, mely ha megvész, Róma ledől s rabigába görnyed.“

Boros György.

Budapest, ápr. 13, 1879.

Tisztelt szerkesztő úr!

A magyar unitárius hitrokonok zömétől messze, itt a Duna partján, a fővárosban, annyi idegen, hatalmas elem közt lakó unitáriusok mindig érdekes momentumnak tartjuk, habár kevesen jöhetünk olykor tanács-

kozni saját ügyeinkről és jól esik lelkünknek, ha ilyenkor még egy imát is elmondhatunk közösen s néhány percet vallásos elmélkedéssel tölthetünk.

Igy történt most is, húsvét első napján délelőtt, az esős idő daczára, összegyűltünk többen és imádkoztunk együtt és B. barátunk szokott szivből fakadó (olykor érzékeny) elmélkedésétől felbuzdulva, igaz keresztény buzgósággal vettük az urí szent vacsorát. Hálákat adtunk a jó Istennek, hogy nekünk ilyen órákat is enged. Mert sajáságosak az ilyen találkozásaink, ketten hárman csak összejövünk gyakrabban, de 15—20-an már csak ilyenkor, s ha ily ritkább összejövettelünket még egy kis vallásos szertartás felbuzdulása is áthatja, igazán mondhatjuk, hogy ünneplünk ilyenkor, a szó nemesebb, szentebb értelmében.

Avagy mi szent a földön, az emberi életben, ha nem a szivnek igaz felbuzdulása, ha nem a léleknek ihletettsége, felemelkedése a hétköznapiságból az erkölcsi nemesebb s lelki magasabb sphárákba! Ilyenek a mi ünnepies találkozásaink, a szent buzgóság percei. . .

Azután közgyűlést tartottunk, változtattunk fiók egyházköztségünk szabályain. Számba vettük egyházi életünk mult évi folyamát; tanácskoztunk arról, hogy mikor és miként érhetjük meg azt az időt, a mikor mint önálló egyházköztség állandó imaházban, állandó lelkész pásztorokodása alatt imádkozhatjuk s dicsérhetjük itt Budapesten Istenünket, édes Atyánkat.

Aztán keresztény buzgósággal adakoztunk, a kik jelen voltunk, fiók-egyházközségünk ez évi szükségeire s a jövő építésére is. Majd megszavaztunk a Dávid Ferencz alapítványhoz ez évre is 10 frtot csekély közös vagyonunkból; és Fretwell angol barátunkhoz 16 éves szép reményű fia halála alkalmából mindnyájunk által aláírt részvétiratot intéztünk.

Végre elosztottunk lelki békeséggel, a hit és szeretet lelkétől áthatva, igaz keresztény szivvel és örvendezéssel.

Adjon az Isten nekünk még sok ily szép órákat s még nagyobb jelentőségűeket is, a mikor letehetjük majd amaz alapkövet, melyet most oly szent sovárgással készítünk elő, a fundamentum megvetéséül!

r.

K Ü L Ö N F É L É K.

Az unitárius vallásközönség E. K. Tanácsának hódoló felirata a felséges királyi pár 25 éves jubileuma alkalmával.

Felséges Császár és apostoli Király, Felséges Császárné és apostoli Királyné, legkegyelmesebb Urunk és Asszonyuk!

Az isteni Gondviselés iránti hála és öröm magasztos érzetében, mely Felségteknek 25 éves legboldogabb házasesetök jubileuma alkalmából a Felségték jogara alatt levő birodalom népeinek szivét